

til hvilket jeg ønsker, at den ærede Minister skal udtale, hvorledes han opfatter Sagen. — Der findes, som ærede Medlemmer ville vide et Cirkulære fra Indenrigsministeren af 6te Januar 1868, som meddeler vedkommende Politimestre Instrux om, hvorledes de skulle forholde sig med Hensyn til Udførelsen af Bestemmelserne i Loven af 14de Marts 1867 og Forordningen af 10de December 1828 vedrørende Haandværksfændes Hjemsendelse af Kommunerne. I dette Cirkulære findes i § 2 følgende Regler: „Naar en Haandværksfænd i Dovensstemmelse med Bestemmelserne i Forordning af 10de December 1828 ved Politiets Foranstaltning bliver at hjemsende, skal han, forsaavidt der ikke er grundet Anledning til at frygte for Misbrug, efter bemeldte Forordnings § 13, ifr. § 11 hjemskrives ved Paategning i Vandrebogen. Den Politimester, der foranstalter en Haandværksfænd hjemsendt, er derfor berettiget til at hjemsende ham paa den Maade, naar han antager den for tilstrækkelig betryggende. Antager Politimesteren i en af de Jurisdictioner, igjennem hvilke Svenden passerer, at det er betænkeligt at fortsætte Reisen paa denne Maade, er Politimesteren beføjet til at sætte Svenden under formelig Transport, men han bliver da fra det Tidspunkt, den forandrede Hjemsendelsesmaade indtræder, selv at betragte som den, der har truffen Foranstaltninger til, at Svenden paa denne Maade hjemsendes, og kan ikke fordrø derved foranledige Omkostninger resunderede fra den oprindelige Rekvirent.“ Deraf fremgaa to Ting. For det Første det, at Cirkulæret betragter det som det Almindelige, som det, der bør være Reglen, at Svenden saavidt mulig hjemskrives, at, naar der ikke er særlig Grund til at frygte for, at en Reise af vedkommende Svend medfører Ulemper eller Fare, bør han af vedkommende Politimester hjemskrives, o: reise med Evangs-pas, men uden Politibevogtning, medens man dog indrømmer den Politimester, der foranstalter Hjemsendingen saavel som den, igjennem hvis Jurisdiction han senere maatte komme, Ret til at afvige fra det, der saaledes maatte anses for det mest Ønskelige. Dernæst fremgaa det af denne Bestemmelse, at i det Tilfælde en Forandring i den oprindelige Politimesters Beslutning finder Sted kunne Udgifterne derved ikke forlanges „resunderede fra den oprindelige Rekvirent“ men maa bæres af den, der har forandret Hjemsendingen til Hjemsendelse, og kommer altsaa til at paahvile den Kommune, i hvilken denne Forandring har fundet Sted. Dette har, som det synes, hidtil ikke givet Anledning til nogen Misforstaaelse, idet man i Almindelighed har fulgt de Regler, jeg her har tilladt mig at udvikle, og den Forstaaelse af Bestemmelserne, jeg har fremtalt. I den sidste Tid er det imidlertid kommet et nyt System op, og det synes en nidskær og virksom Politimester i Horsens, Kammerherre Tessen. Han har nemlig i Januar dette Aar begyndt at kassere omtrent

alle de Beslutninger, i Kraft af hvilke Svende, der sendes gjennem Horsens, ere blevne hjemskrevne af andre Politimestre; naar de komme derigjennem, erklærer han, at det gaar ikke an at lade dem vandre videre paa den Maade, de bør fra nu af gaa under Politiets Bevogtning. Han betragter det som en Feil, at man ikke altid har opfattet Mindretallets Cirkulære paa den Maade, han nu gjør, og vil derigjennem slaa en ny Praxis fast. Denne nye Fortolkning har indført en Disput i Bladene, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, mellem adskillige Politimestre, ogsaa i Horsens Byraad har den fremkaldt en meget livlig Debat, under hvilken Politimesteren imidlertid meget bestemt har høvedet sin Opfattelse. Efter det Referat, der er kommet mig ihænde, og som findes i „Horsens Folkeblad“, udtalte Formanden i Mødet den 11te Febr. dette Aar, at af 19 Haandværksfænd, der i Januar Maaned vare komne til Byen som hjemskrevne med Evangs-pas fra andre Kommuner, havde han ladet 3 befordre hjem pr. Jernbane uden Bevogtning — og det maa ganske vist siges at være en meget human Transportmaade — medens de øvrige 16 vare blevne afgivne til Fattigvæsenet og ved dets Foranstaltning hjemsendte under Bevogtning af Politiet, hvilket efter Byraadsformandens Mening var den Maade, hvorpaa en saadan Hjemsendelse rettest burde finde Sted ifølge Indenrigsministeriets Cirkulære. Han mener, at det er Politiets Pligt at gaa den Vej. Hvis man gaar en anden Vej, vil man i Virkeligheden slet ikke opnaa Noget med Hensyn til Bevogtningen af disse Svende; thi, siger han, kan en Svend vandre hjem ad Landeveien, kan han ogsaa vandre videre. Hovedsagen er, at han ikke faar Lov til at vandre videre, men kommer under en saadan Kontrol, at han bliver transporteret. Han er i nogen Tvivl om, hvorvidt det er den rigtige Fremgangsmaade, og siger — det er Altsammen Referat, jeg tør naturligtvis ikke svare for, at det er ordret, men jeg antager dog, at det er korrekt — at det var ønskeligt, om der af Ministeriet blev givet en almindelig Regel for, hvordan man hele Landet over skulde forholde sig til denne Sag. Han siger desuden, at der allerede hos Ministeren er tvende Forespørgsler angaaende denne Sag, men det kunde vel ikke antages, at man paa højere Steder havde Dre for den Slags Smaating, der imidlertid havde megen Betydning for Kommunerne, og han siger til Slutning som en Erusel, at hvis der ikke bliver givet nogen bestemt Regel fra Ministeren, vil han opgave sit System, gaa tilbage til det gamle og være sig lige saa tosset ad som de andre Politimestre; thi at gennemføre Sagen for Horsens alene vil med al Respekt for Horsens ikke føre til nogen egentlig Revolution eller Omvæltning af denne Institution her i Landet. Denne Fremstilling af Politimesteren vakte hos